

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ἑκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν ἀγγελλοῦ, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρισταρχείου Κινοτανευνουπίδας ὡς ἀναγνωστικὸν ἔργιστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξωτερικῶν
δραχ. 55. Τρίμηνοι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν εσλίβια 10.
Ἐξωτερικῶν καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ · ΕΚΔΟΤΗΣ · ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήμερου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Νοεμβρίου 1930

Ἔτος 52ον. — Ἀριθ. 52

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ἀπὸ μακριά, ἀκούγεται κάτι σὰν ὄχλοβοή, ποὺ ὀλοένα πλησιάζει.

— Γρήγορα! φωνάζει ὁ Ἰδαίν. Ὁ ἐχθρὸς φτάνει!

Ὁ Πάδδου κι' ὁ Σέλλος κρατοῦν δυνατὰ τὴν ἀλυσίδα καὶ μὲ κόπο κατορθώνουν νὰ τὴ συγκρατοῦν, γιὰτὶ τὸ ρεῦμα εἶναι πολὺ δυνατὸ καὶ τὴν παρασύρει.

Ὁ θόρυβος πλησιάζει ὀλοένα καὶ οἱ ἐξερευνητὲς καταλαβαίνουν τώρα ὅτι οἱ ἐχθροὶ τους φτάνουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Ὡστε ἡ μόνη διέξοδος εἶναι τὸ ποτάμι. Ὁ Κούτι δὲν τοὺς γέλασε αὐτὴ τὴ φορά.

Καιρὸς δὲν περισσεύει πιά γιὰ νὰ πάρουν καὶ τ' ἄλλο ἔλκυθρο, ποὺ ἔχει μείνει εἴκοσι μέτρα μακριά. Θὰ φύγουν μὲ τὸ ἓνα μόνον, ὅπως ὅπως. Σὲ δύο, σὲ ἓνα λεπτό, ἀπειροὶ ἐχθροὶ θὰ τοὺς ἔχουν περικυκλώσει.

Τὴ στιγμή ὅμως αὐτὴ, ὁ Κούτι, ποὺ τὸν εἶχαν ξεχάσει πιά, ἀνασηκώνεται μὲ κόπο. Χλωμάδα νεκρική σκεπάζει τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ στὰ μάτια του λάμπει ἄγρια χαρὰ:

— Ἦρθε ἡ ὥρα σας! φωνάζει. Ἐγὼ θέλησα νὰ σας σώσω, ἀλλὰ ὁ Κύριος δὲν τὸ θέλησε. Ἄκουστε! Ἦρθε ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου! Βρωμεροί, βέδηλοι, ἀπιστοί! Θὰ τιμωρηθῆτε τώρα! Θὰ τιμωρηθῆτε!

Καὶ μὲ τὶς ὕστατες δυνάμεις του, σφώνει τὸ χέρι σὰν κατάρα καὶ σὰ φοβέρα, κι' ὕστερα σαρπάζεται χάμω μονομιάς, μονοκόμματος, νεκρός.

— Καληνύχτα! φωνάζει ὁ ἀδιόρθωτος Πάδδου.

— Πάδδου, λύσε τὴν ἀλυσίδα! φωνάζει ὁ μηχανικός. Ἐμπάτε μέσα ἔλοι! Γρήγορα!

Καὶ τὴ στιγμή ἀκριβῶς αὐτὴ, οἱ ἰθαγενεῖς ὀρμοῦν σὰν ποτάμια ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Εἶναι πάνω ἀπὸ τριακόσιοι οἱ κάτοικοι τῆς ἀπόκρυφης αὐτῆς πόλης, ποὺ βρίσκεται μέσα στὶς μυστικὲς χαράδρες τῶν Ἰμαλαίων. Ὅλοι ὀπλισμένοι, καὶ μὲ ἀναμμένα δαυλιὰ στὰ χέρια, ποὺ ρίχνουν αἱματερὸ φῶς μέσα στὴ σπηλιὰ καὶ στὸ τούνελ τρέχουν σὰ δαιμονισμένοι.

«Τὸ μονότονο καὶ μελαγχολικὸ αὐτὸ ταξίδι τῆς σχεδίας...»
(Σελ. 614, στ. β')

Ὁ Πάδδου πολεμᾷ μὲ ἄλα του τὰ δυνατὰ νὰ λύσει τὴν ἀλυσίδα. Οἱ ἐχθροὶ τὸν βλέπουν κι' ὀρμοῦν κατ' ἐπάνω του.

— Πῦρ! φωνάζει ὁ μηχανικός.

Κι' οἱ τρεῖς μαζί σηματοδοῦν καὶ πυροβολοῦν στὸ σωρὸ, στὴν τύχη. Τρεῖς ἰθαγενεῖς ξεπλώνονται χάμω πληγωμένοι.

— Πρηνεῖς! φωνάζει πάλι ὁ μηχανικός.

Ἴσα ποὺ πρόφτασαν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὸ τὸ παράγγελμα κι' ἀκούστηκε ὁμοβροντία ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν. Οἱ

σφαίρες σφυρίζουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, χτυποῦν στοὺς βράχους, τρυποῦν τὸ νερό.

Καὶ ξαφνικά, ἡ σχεδία στριφογυρίζει, σαλεύει, ξεκινᾷ γρήγορη σὰ βέλος πάνω στὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, καὶ χώνεται μέσα στὸ τούνελ.

Βραχονοῦνται στὸ σκοτάδι. Ὁ γιατρὸς ἀνάβει τὴ λάμπα του καὶ τότε ἀνακαλύπτουσι κάτι τρομαχτικὸ:

— Ὁ Πάδδου; Ποῦ εἶναι ὁ Πάδδου;

Ὁ Πάδδου δὲν εἶναι μαζί τους. Φαίνεται ὅτι δὲν πρόφτασε νὰ ἐπιβιβάσῃται, καὶ θὰ πληρώσει γιὰ ἄλλους τὸ ἀτυχεῖς αὐτὸ παιδί! Ποιὸς ξέρει τί τὸν περιμένει!

Ὁ Ἰδαίν εἶναι χλωμός, ἀμύλητος. Οἱ ἄλλοι ἔχουν τὰ μάτια δακρυσομένα.

— Φίλοι μου, λέει ὁ μηχανικός. Δὲ μπορούμε νὰ τὸν ἀφίσουμε στὴν τύχη του. Νὰ γυρίσουμε πίσω. Ἄν ζεῖ ἀκόμα, θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸν σώσουμε. Κι' ἂν χρειασεῖ...

— Θὰ πεθαίνομε καὶ μετὰ μαζί του, συμπληρώνει ὁ Σέλλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὁ καταργάντης

Ἀρπάζουν κι' οἱ τρεῖς τὰ τεράστια κουπιά κι' ἀρχίζουν τὸ δύσκολο ἀνάβαμα ἐνάντια

«Μια μεγάλη και γερή σχεδιά που δεν την είχαν ιδεί ως τώρα...» (Σελ. 603, στ. γ')

στο ρεύμα. Ούτε συλλογίζονται τί τους περιμένει ένετι πού θα γυρίσουν. Έχουν χρέος να σώσουν το σύντροφό τους.

Ξαφνικά, ο γιατρός αισθάνεται ότι κάτι βαρύ κρέμεται στο κουπί του και φωνάζει:

— Φώς έδω!

Κοιτάζουν τότε και μια φωνή ακούγεται απ' όλα τα στόματα:

— Ο Πάδδου, ο Πάδδου!

— Στάς διαταγές σας, κύριοι! λέει ο φίλος μας.

Τόν βαρηθοβν ν' ανεβαί άπάνω κι' ή χαρά τους είναι απεριγραπτή, όταν τον βλέπουν γερό και δίχως καμμία λαβωματιά.

Η σχεδιά ακολουθεί πάλι το ρεύμα με μεγάλη ταχύτητα κι' ή όρδινάντσα του λοχαγού διηγείται με λίγα λόγια τί είχε συμβεί:

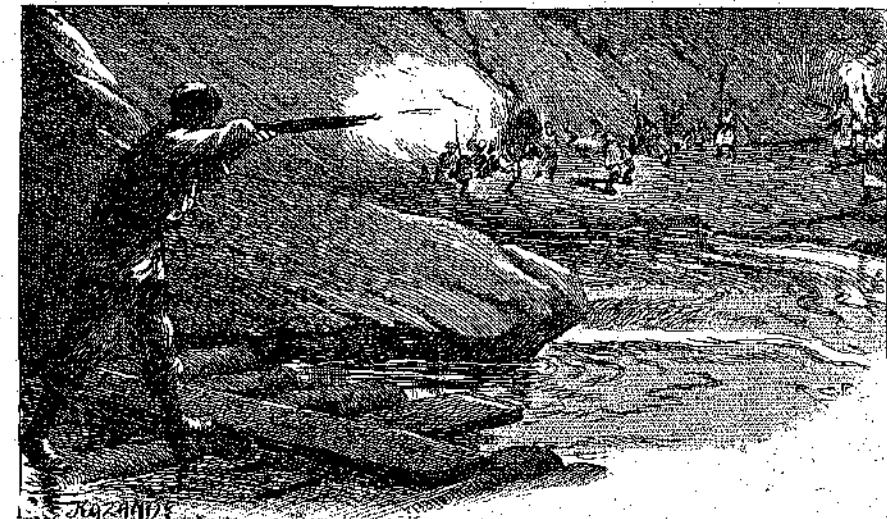
— Καθώς τραβούσα την άλυσίδα με όλα μου τα δυνατά, λέει, φαίνεται ότι κάποια σφαίρα τη χτύπησε και την έκοψε, κι' εγώ έχασα την ίσορροπία μου, κι' ή άλυσίδα, που την είχα τυλίξει στο χέρι μου, με τράβηξε μέσα στο νερό και με βουμάλησε πίσω σας. Κι' έτσι είμαι πάλι με χαρά μαζί σας!

* * *

Αφού πέρασε ή πρώτη χιζρά, οι έξερευνητές κοιτάζουν τώρα τί τρόφιμα τους έχουν μείνει. Το αποτέλεσμα είναι πολύ ήλιθερό, γιατί τα τρόφιμα που πρόφτασαν να πάρουν μαζί τους φτάνουν ίσα-ίσα για τρεις τέσσαρες ήμέρες.

— Αν αυτό είναι το Ποτάμι του Φωτός, για το οποίο μιλεί το χειρόγραφο, λέει ο μηχανικός, κι' αν εξακολουθήσουμε να τρέχουμε έτσι, σίγουρα θα βγούμε στο φώς πριν περάσουν οι τέσσερις μέρες, και τότε θα είναι πιά ή σωτηρία μας.

Αλλά κατά το βράδυ, ή τεχύτης του ρεύματος λιγότεψε άρκετά, και το ποτάμι έγινε πλατύ ως είκοσι μέτρα και κυλούσε ανάμεσα σε λείους βράχους.

«Πυροβολούν στο σωρό, στην τύχη...» (Σελ. 618, στ. γ')

Ξαφνικά, ή άσθετική φωνή του Γκάρνερ ακούγεται.

— Φώς! Φώς!

Έχει κάτω, πολύ μακριά, στην άκρη του τουννελ, φαίνεται ένα άσθετικό κιτρινωπό φώς, που μεγαλώνει σιγά-σιγά, όσο πλησιάζει ή σχεδιά.

— Φώς! Φώς! φωνάζει ο Πάδδου και σηκώνεται στα γόνατα.

— Φώς! φωνάζουν κι' οι άλλοι, πού ή λέξη αυτή τους ζωογονεί.

Αγκαλιάζονται και φιλιούνται από τη χαρά, γιατί αντικρύζουν επιτέλους το εύλογμένο αυτό φώς, που είχαν μήνες όλοκληρους να τό ίδουν!

Και ξαφνικά, ή σχεδιά πάει τώρα όλο και πιο γρήγορα, ώσάν να ξανάμπήκε πάλι σ' ένα όρμητικό ρεύμα.

Ο Γκάρνερ κι' ο Ίδαιν άνασηκώνονται και κοιτάζουν προς την έξοδο του τουννελ, απ' όπου έρχεται το φώς.

Και μονομιάς σωριάζονται χάρη κατάχλωμοι. Δεν βαδίζουν προς τη σωτηρία, αλλά προς την καταστροφή!

Τό ποτάμι τους πηγαινει προς την έξοδο, αλλά ή έξοδος αυτή δεν είναι όμαλή, γιατί το νερό δε βγαίνει από τους βράχους κανονικά, αλλά γκρεμίζεται σε καταρράχτη όρμητικό κι' άφρισμένο.

Και τό φώς μεγαλώνει όλοένα, και τρέχουν τώρα με άπίστευτη, τρελλή γρηγοράδα προς την έξοδο — προς τό θάνατο!

Έχουν πινατεί τώρα όλοι από τα ξόλα της σχεδιάς, πεσμένοι μπρούμυτα, με κομμένη την αναπνοή, και σφιγγοντας τα δόντια, περιμένουν τρελλοί από τον τρόμο το τέλος της ζωής τους.

Και ξαφνικά, σά να την έσπρωξε μια τεράστια δύναμη, ή σχεδιά περνά ανάμεσα από δυό βράχους, διασχίζει την έξοδο, άνασηκώνεται σά σε σύννεφο από άφρούς. Κι' οι δυστυχημένοι εκείνοι αισθάνονται ότι γκρεμίζονται μέσα στο κενό.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μά ή Θεία Πρόνοια, πού τους προστατεύε ως έδω, δεν τους άφισε έρημούς στην τελευταία στιγμή.

Δυό μέρες άργότερα, οι τέσσερις γενναίοι έξερευνητές βρίσκόνταν ξαπλωμένοι σε κρεβάτια, στο Νεπώλ. Είναι κι' οι τέσσερις γεροί και τούς περιτοιχίζουν άγγλοι άξιωματικοί και στρατιώτες.

Πώς βρίσκονται έδω και πώς δεν έγι-

«Η άλυσίδα κόπηκε κι' έχασα την ίσορροπία μου.» (Σελ. 614, στ. α')

ναν κομμάτια στην τρομαχτική εκείνη πτώση τους;

Δεν ξέρουν ούτε οι ίδιοι. Οι άλλοι τους διηγούνται ότι μιάν αυγή τους βρήκαν λυποθυμισμένους σε μια σχεδιά, στην άχθη ενός μικρού ποταμιού, χωρίς άποσκευές, χωρίς τίποτε.

«Οι δυστυχημένοι γκρεμίζονται μέσα στο κενό.» (Σελ. 614, στ. γ')

Τώρα έχουν σωθεί. Αφού άναπαυθούν λίγες μέρες θα μπορέσουν να σταθούν στα πόδια τους.

Η χαρά τους γι' αυτό είναι μεγάλη. Ωστόσο, όλα πήγαν χαμένα. Δεν έχει σωθεί κανένα ίχνος, κανένα σημάδι από την θαυμάσια έξερευνησή τους στα έγκατα των Ίμαλαίων.

Αν τη διηγηθούν πουθενά, κανείς δε

θα τους πιστέψει. Γιαυτό δεν κάνουν όδούλο λόγο για την έξερευνησή αυτή, κι' ο Ίδαιν παρουσιάζει τον εαυτό του και τούς συντρόφους του ως κυνηγούς λεονταριών, πού έχασαν το δρόμο τους. Την ψεύτικη αυτή ιστορία την πιστεύουν εύκολότερα παρά την άληθινή.

Σέ ένα μήνα, βρίσκονται στην Καλκούτα και μαρκάρουν για την Άγγλία, κρατώντας μ' εύλάθεια χαραγμένη στη μνήμη τους την άκίνηση της τομηγής έκστρατείας τους, πού κανείς δε θα μάθει το μυστικό της. Κι' όμως μέσα τους υπάρχει μια κρυφή έλπίδα: να την επιχειρήσουν και πάλι να έξερευνησουν πραγματικά τα άνεξερευνητα αυτά μέρη.

Τ Ε Λ Ο Σ
ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΡΑΜΑ

Ήταν και τα δυό άρρωστα στο κρεβάτι. Ο Πίπης και ή Φούλα... Τελειώσε, δεν θα τ' άφίνανε πιά να βγούνε έξω παρά ύστερα από δεκαπέντε μέρες. Τού Πίπη του έρχόντανε άπελπισία.

— Άκοιός εκεί, άκοιός εκεί, φώναζε, να μ' έχουν έμένα κλειστό έναν όλάκερο μήνα! γιατί, σας παρακαλώ; Για ένα παλιούναχο! Τι λές, μην τυχόν και πάθω περιπνεμονία!... Εγώ θέλω να βγω, να βγω, να βγω!...

Και χτυπούσε τρεις φορές εξακολουθητικά τα χέρια το ένα πάνω στ' άλλο. Η Φούλα, ή καϊμένη είχε ζαρώσει... Της πονούσε από καιρό το στομαχάκι της και δεν είχε και πολύ διάθεση για έπαναστάσεις...

— Έλα, καϊμένο Πίπη, δε σου λέω πως κι' εγώ δεν στεναχωριέμαι, μα όχι πάλι και να ξεφωνίζω και να πεισιμώνω έτσι. Δεν είναι σωστό. Δε βλέπεις πως ή μαμμά είναι άνένδοτη;

— Εγώ δεν ξέρω, δεν ξέρω τίποτα. Θέλω να βγω. Άχ, το φτωχό μου το ποδηλάτι, πότε θα το ξαναϊδω;... Θα ρρω, μμμ... θα ρρω πως θα γρήσω άκόμα να κάνω μια τέτοια πρόταση. Η μαμμά βάζει κάτω φωνές σά με βλέπει πάνω στο ποδήλατο, πού χωρίς να θέλω αναγκάζομαι να κατεβαίνω.

— Ναι, μα δεν έχει κι' άδικο. Έσύ, όποτε πές με το ποδήλατο, πάντα θάρτης βρώμκος, χτυπημένος, έλεινός, γεμάτος λάσπες. Για θυμήσου...

— Τι είπες;...
— Τι... πο... τα... Είπα πως δεν ξέρεις και πολύ καλά ποδήλατο.

— Εγώ! εγώ δεν ξέρω ποδήλατο! εγώ! το λμψ να τό λές αυτό... εσύ!...

— Μά, καϊμένο, είσαι και μικρός άκόμα, θα μάθης.

— Μικρός εγώ δεν είμαι. Είμαι έντεκα χρονώ, έντεκα, τάκοιός; Έντεκα! — Χά, χά, χά, έντεκα χρονώ. Άμ' τότε εγώ γιατί είμαι δέκα και μισό; Και τότε

γιατί λέει ή μαμμά πως είμαστε δίδυμα και πως τα δίδυμα δεν μπορεί παρά να χουνε τα ίδια χρόνια;

— Ψέμματα, ψέμματα, εγώ είμαι πιά μεγάλος από σένα, εγώ γεννήθηκα πρωτότερα. Είμαι έντεκα. Έσύ κρόιός τα χρόνια σου, γιατί είσαι κορίτσι, σάν τη θειά την Κλειώ, πού λέει όλο δεκαέντε πως είναι... Έκείνη αν δεν μεγαλώνει, εσύ αν δεν μεγαλώνεις, μα εγώ μεγαλώνω!... Είμαι έντεκα!...

— Όχι, δεν είσαι!
Η Φούλα αυτή τη φορά είχε πεισμώνσει.

— Κι' εγώ σου λέω πως είμαι!
— Κ' εγώ σου λέω όχι!
— Να χαθής, παλιοκόριτσο!
— Ντροπή σου, παλιοψεύτη!
— Σούτ, σουσουράδα!
— Σούτ, παλικαρά!
— Πού έκλεψες το γλυκό απ' το ντουλάπι της σάλας...

— Κι' εσύ πού πήρες ένα κουλούρι στην άριθμητική...
— Κλέφτρα!...
— Νούλα!...

Μά δεν πρόφτασε να τελειώσει τη λέξη της και τσάπ! ή Φούλα δέχτηκε μια μπάτσα γερή απ' τη χερούκλα του Πίπη...

— Άχου, μαμμά μου, άχου, ο Πίπης μ' έσκότωσε... Χί, χί, χί, μαμμά!
— Τι τρέχει;...

Μπαίνει ή μαμμά μέσα και τί να δής; Τη μικρή της Φούλα μ' ένα πρόσωπο γιομάτο αίματα της είχε άνοιξει ή μύτη της.

Έναν Πίπη τρομαγμένο κι' άγριεμένο, όρθιο στη μέση της κάμαρας, τις κουβέρτες των κρεβατιών κάτω ρυγμένες... τα κρεβάτια άκατάστατα, άνάστα ο Θεός!...

— Έ λοιπόν, κύριοι, σας λέω με λύπη, ότι δεν κάνετε καλά να μαλώνετε γιατί αυτό θα σας στοιχίσει άκριβά! κι' επειδή κι' άλλες φορές μου κάνατε το ίδιο, πρέπει αυτή τη φορά να τιμωρηθής για να μην το ξανακάνετε. Δεκαπέντε μέρες περιορισμό μέσ' στο σπίτι άφοδ σηκωθείτε απ' το κρεβάτι!...

Κεραιονός νάπεφτε δεν θα τους χτυπούσε έτσι όσο εκείνος ο περιορισμός των 15 ήμερών. Ο Πίπης έγνωωσε να του χάνεται κάθε δύναμη αντίστασης, καθώς πήγε ή μαμμά να φέρη νερό και μαντήλια για να πλύνη το αίμα της Φούλας...

Έπεσε άνόρεχτα στο κρεβάτι του και κουκουλώθηκε κάτω απ' τα σκεπάσματα του. Μιλιά...

Η μαμμά πιά θαχε φύγει απ' το δωμάτιο... Ο Πίπης κάνει μια τρύπα στα σκεπάσματα του και χώνει το προσωπάκι του για να δής... Ώ, τώρα δεν τον νοιάζει καθόλου πού τον βάλανε τόση τιμωρία. Δεν έχει πιά καμμάδρεξη για να

βγει έξω. Μόνο ένα βράσο στην καρδιά... Και καθώς αντίκριζει τη Φούλα ξαπλωμένη και χλωμή σ'α νεκρή, αρχίζουν να στάζουνε τ'α δάκρυά του. Ένα ένα, και να μουσκεύουν τ'ο προσκέφαλο!..

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ (ΦΙΛΟΣΟΦΗ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Αγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΘΕΣ, έμα είδα μιά απάντηση της Διαπάλασε στην "Αλληλογραφία", παρακινήθηκα να διαβάσω και τ'ο γράμμα της Διλιάνας, στην όποια απάντησε. "Α, ήταν κάτι φοβερό! Η φίλη μας εξιστορούσε πως σώθηκε ως εκ θαύματος από μιά πυρκαϊά. Κοιμόταν, λέει, όταν ξύπνησε, κατά τις τέσσερις τ'ο πρωί, από κάτι παράξενους κρότους, τριξίματα σ'α νάσπαζαν τζάμια... Καιγόταν τ'ο διπλανό σπίτι, ή φωτιά είχε πιάσει από κάτω, από τ'ο μαγαζί, κι' από στιγμή σ'ε στιγμή θάπιανε και τ'ο δικό της! Πετάχτηκε για να φύγη, όπως ήταν, με τ'α νυχτικά, άλλ' από πού; Η πόρτα τ'ο σπιτιού της, ή μόνη έξοδος, ήταν πιά περιζωσμένη από φλόγες. Δεν της έμπενε παρά ή μπαλκονόπορτα. Νά βγίη στο μπαλκόνι ήταν βέβαια εύκολο, αλλά να κατεβί; να πηδήση στο δρόμο; Ήταν τόσο ψηλά! Δώδεκα μέτρα. Δεν ήξερε τί να κάνει. Και στην απελπισία της, άρχισε, με τούς δικούς της, να στρίβει και να δένει σεντόνια, να κάνει σχαίρι. Οι άνθρωποι από κάτω τούς φώναζαν: «Κατεβήτε! θά καήτε!» Οι φλόγες πλησίαζαν, «πελώριες, αμείλικτες, φοβερές» οι καπνοί τούς έπνιγαν, κι' εκείνοι πολεμούσαν άκόμα να φτιάσουν τ'ο σχοινί τους, την ανερόσκαλα, για να τή δέσουν από τ'ο μπαλκόνι, να πιανστούν και να ροβολήσουν, μήπως και σωθούν... Μά ήταν βέβαιο κι' αυτό; Θά τ'ο κατάφερναν, άσυνήθιστοι σ'ε τέτοια γυμναστική, και μ' όλη εκείνη την ταραχή πού τούς παραζάλιζε;... Κι' οι φλόγες πλησίαζαν, και μαζί τους ό φριχτότερος θάνατος... "Επιτέλους έφτασαν οι πυροσβέστες με τις άντρες. Έβαλαν μιά ψηλή σκάλα ως τ'ο μπαλκόνι, ανέβηκαν, τούς πήραν, τούς βόηθησαν, τούς κατέβασαν, τούς έσωσαν!

Ένα φλόγινο παραπέτασμα και να μην έχης διέξοδο παρά ένα ψηλό μπαλκόνι! Και να συλλογέμαι τώρα, πως την όπερτατη, την υπερτερική αυτή άγωνία, καμιά φορά, και συχνά μάλιστα, δεν την δίνει μιά σύμπτωση, μιά κακοτυχία, παρά ένας κακός άνθρωπος, ένας κακοβρογός! Και νά, μόλις είχα διαβάσει τ'ο φοβερό γράμμα της Διλιάνας μ'α, διάβασα στην έφημερίδα πως πιάστηκαν και φυλακίστηκαν δυό έμποροι, έδω στην "Αθήνα, γιατί έβαλαν στο μαγαζί τους φωτιά. Οι κακοβρογοί! Για να πάρουν την ασφάλεια—έφτα εκατομμύρια είχαν ασφαλισμένα τ'α έμπορεύματά τους—για να γλυτώσουν μιά χρεωκοπία, για να τούς μείνη ίσως κι' όπόλοιπο για νέα... έπιχείρηση, δεν έδιστασαν να πυρπολήσουν ένα σπίτι, χωρίς να συλλογιστούν πόσοι δυστυχημένοι άνθρωποι, πού κοιμόταν άμέριμοι πάνω άπ' τ'ο μαγαζί! τους, θά βρισκόταν άξαφνα στη θέση πού βρέθηκε ή Διλιάνη! Κι' αν καιγόταν ζωντανοί, πριν φτάσουν οι πυροσβέστες να τούς καταιάσουν από τ'α μπαλκόνια, από τ'α παράθυρα; Κι' αν έπιαναν και τ'α διπλανά σπίτια; "Αν καιγόταν δάκερο τετράγωνο; Ήρει κανείς τί διαστάσεις μπορεί να λάβη μιά πυρκαϊά πού αρχίζει από ένα κουρέλι όταν, κατά τύχη ή κατά θέληση, αναφλέγεται από ένα κερι, από ένα καντήλι, από ένα σπέρτο, από ένα τσιγάρο;...

Ο νόμος για τούς έμπειστες είναι άσστηρός όπως πρέπει. Και σ'ε θάνατο καταδικάζονται όταν ε' εμπειριμός έστοίχισε και ζωή ανθρώπου. Πόσων ειδών κακουρήματα γίνονται, παιδιά μου, στον κόσμο! Τι δεν σοφίστηκε και δεν σοφίζεται τ'ο θεριό αυτό πού λέγεται κακός άνθρωπος, για να βάλη στο χέρι περισσότερο άπ' όσα τού άνήκουν, για να πλεονεκτι ή και να άσχροκερδί, από τή φανερή ληστεία των βουνών ως τήν κρυφή ληστεία των πόλεων! Κι' όδηγεί, πλαστογραφίες, δόλους, άπάτες έγκλισμούς, κάθε λογής! "Αλλ' άπ' όλη αυτά τ'α κακουρήματα, τ'ο πιο φοβερό, τ'ο πιο άποτρόπαιο, είναι ό έμπρησμός. Κι' από τούς έμπρηστές άκόμα των βουνών, πού είναι ίκανοί να καταστρέφουν δάκερο δάσος, για να έσφαλίσουν ένα μικρό βόσκοτόπι για τ'ο κοπάδι τους, χειρότεροι είναι άποί οι έμπρηστές των πόλεων οι καλοντυμένοι πολλές φορές και γραμματισμένοι, «πολιτισμένοι» σου λέει ό άλλος—πού για να ώφεληθούν λίγες χιλιάδες—έστω και λίγα εκατομμύρια—βάζουν φωτιά σ' ένα μαγαζί, χωρίς να λογαριάζουν εκείνους πού κοιμούνται άνόποτα από πάνω!

ΤΟ ΑΜΙΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ (ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ)

Καταμεσής στο δάσος, κοντά σ' ένα άνοιχτό πλάτωμα, βρισκόταν ένα μοναχικό χωριό σπιτάκι. Ήταν άνοιχτάτικο ήλιόλαστο πρωί κι' ή φύση πανηγύριζε. Στο σπιτάκι βασιλευσε ή ζωή. Στην αύλή, κάτω από μιά μεγάλη άνθισμένη κουφοφυλιά, ήταν ένα φέρετρο άνοιχτό. Σ'ε μιά ώρα, θά τ'ο πήγαιναν στο νεκροταφείο. Κανείς δεν τ'ο παρόρατε, κανείς δεν έχυν ένα δάκρυ πάνω στο νεκρό—πού ήταν άντρας σ' όλη την άκμή του. Τ'ο πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο με λευκό μαντήλι κι' ή κεφαλή του άναπαύοταν σ' ένα χοντρό βιβλίο, πού τ'α φύλλα του ήταν από στυπόχαρτο και δεν είχαν τίποτε γραμμένο ή τυπωμένο. Μά άνάμεσα σ' αυτά τ'α φύλλα ήταν άνθη και φυτά ξεραμένα. Φαίνεται πως ό νεκρός ήταν βοτανολόγος, και πεθαίνοντας είχε παρακαλέσει να βάλουν τ'ο βιβλίο μαζί με τ'α λείψανα στον τάφο. Κάθε λουλούδι ήταν κι' ένα κεφάλαιο της ζωής του. Περνούτα από τ'ο δάσος και ρώτησα τίνος ήταν τ'ο λείψανο —Ήταν ένας καλός σπουδαστής, μού άποκριθήκε ό χωρικός. Ήξερε ένα σωρό πράγματα, λατινικά, έλληνικά, και σ'α νειάτα του ήταν γεμάτος κέφι και χαρά. Τού άρεσε να τραγουδά και να φτιάκει και τραγούδια δικά του. Ξαφνικά όμως τόν βρήκε ένα κακό.—Τι; Δέ μου τ'οπε ποτέ. Ο χαρακτήρας του άλ-

Η ΠΗΓΗ

Μιά ζεστή μέρα, τρεις ταξιδιώτες συναντήθηκαν κοντά σ'ε μιά πηγή με νερό κρύο και καθαρό. Τ'ο νερό έδγαινε με όρμη από τή γή και χυνόταν στην άκρη τού μεγάλου δρόμου. Η πηγή ήταν τριγυρισμένη από δέντρα και χορτάρια. Τ'ο νερό της, καθαρό σ'α δάκρυ, έπεφτε πρώτα μέσα σ'ε μιά γούρνα σκαμμένη στην πέτρα. Τ'ο περισευόμενο ξεχειλίζε και σχημάτιζε ένα ποταμάκι πού γλήγορα χυνόταν στα λιβάδια. Οι ταξιδιώτες ξεκουράστηκαν στη σκιά κοντά στην πηγή. Ήπιαν νερό και ξεδιψασαν. Έπάνω από τ'α κεφάλια τους άκρίβως, ήταν μιά πέτρα, κι' έπάνω σ' αυτήν ήταν γραμμένο: «Έχε τήν πηγή αυτή για παράδειγμα». Άψο οι ταξιδιώτες διάβασαν τήν έπιγραφή, άρχισαν να συζητούν τί άραγε σημαίνει. Ο ένας άπ' αυτούς—θά ήταν έμπορος χωρίς άλλο—είπε: —Αυτή είναι μιά καλή συμβουλή. Η πηγή τρέχει χωρίς να σταματά. Πηγαινει μακριά. Μαζεύει τ'ο νερό από τις άλλες πηγές και γίνεται ένα μεγάλο ποτάμι. Ο άνθρωπος, σάν κι' αυτή, πρέπει να σχολήται διάδοχα με τις υποθέσεις του, αν κάνει αυτό, πάντα θά πιτυχαινη και θά μαζέψη πολλά χρήματα... Ο δεύτερος ταξιδιώτης ήταν ένας νέος. —Όχι, είπε. Η έπιγραφή αυτή σημαίνει πως ό άνθρωπος πρέπει να φυλάξη τήν καρδιά του καθαρή από κακές σκέψεις και κακές επιθυμίες, τόσο καθαρή σάν τ'ο νερό αυτό. Καθαρό νερό ξεδιψά έσους αναπαύονται, καθώς έμεις, κοντά στη πηγή. Δίνει χαρά και καινούργια δύναμη. "Αν τ'ο νερό ήταν θολωμένο κι' ακάθατο, σ'ε τί θά χρησίμευε;

Ο τρίτος ταξιδιώτης, ένας γέρος, χαμογέλασε και είπε: —Ο νέος αυτός είπε τήν αλήθεια. Αυτό είναι τ'ο μάθημα πού μ'ας δίνει ή πηγή. Σ' όποιον διψά ή πηγή είναι πάντα έτοιμη να δώση τ'ο καθαρό νερό της δωρεάν. Είναι σ'α να λήη στον άνθρωπο: «Κάμε τ'ο καλό και ρίξτε στο γιάλο, μην περιμένγης ανταπόδοση».

«Πηδικά Άναγνώσματα τού Γολαθί» ΖΩΗ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Λευκή νυφούλα τού βοριά, χλωμή, γλυκιά και κρύα, Σ'ε χαιρετώ. Τ'ο άρμα σου τ'ο παγωμένο τρία Θεριά τ'ο σέφνον. Ο ούρανόσ, καθώς περνάς, χιονιάτη, Ντύνεται γι'α τ'ο φόρεμα για σ'ε, Λευκή Κυρία. Σ'ε χαιρετώ. Είναι άπαλή κι' εύγένεια γιομάτη Μ' ένα βελούδινο παλτό, και με κομμωμένη άπάτη. Κάτω άπ' τήν έριμίνα σου, περνώ; με μεγαλεία, Τόν κόσμο δλο σκεπάζοντας με βάτα, άσπρη κι' άφράτη. Οι κρότοι δλοι σάπασαν. Σκάβει κάθε μπουκέτο Άνθών κάτω άπ' τ'ο μαλακό, θανατρο ταπέτο... Χιονίζει... Είναι τ'ο βουβό, τ'ο σιωπηλό τ'ο χιονί, Πού μ'ες στη νύχτα τή βαθεία σκεπάζει με φραιότητη Τήν άσκημη, φοιτητή ζωή, με τήν άγνη λευκότητα, Μά... και τ'ο κρύο άδούρουβα τού μυστηρίου—λύνει!

(Jean Ribespin) ΑΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΔΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

1. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΒΑΡΕΛΛΑΣ, Άναγνωστική "Ελλάς, Θεσσαλονίκη. Ά Βραβείον Διμοψήφισματος των Ψευδώνυμ. 1928.—2. ΗΡΩ, Άθήνα. Ά Βραβείον Λευκών Λέξεων.—3. ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ. ΠΑΠΑΔΑΜΠΡΟΣ, Πιταρείος τού Άγρινίου, Άγρινιον. Β'ότίμος Ά Βρ. 240 Διαν. Λύσεων.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οί συνδρομηταί μου, διαν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμβως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τον κόπον και τό έξοδον να τό υπενθυμίζω στέν καθέ- να ιδιαίτέρας 'Η έγκαιρη ανανέωση τής συνδρομής είναι τό πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΑΣΙΣ

'Η Διάπασις άσπάζεταιται τοῦ φίλου τής: 'Αθώο Διαβολάκι (έλαβα τήν άπάντησή σου στήν «Κυριακή») Κήπον Ποτιστικόν (φρατί τό Χριστουγενναϊκό σου, άλλα πολ- λο μάγало στή Σελίδα Συνεργασίας δέν χωρεῖ βέβαια: έξαιρετικά, θά μπροῦσα νά τό δημαρτώσω με τήν άλλη ελπί τό χριστουγενναϊκό φυλλάδιου: άλλα συντομαδεταί: θά γώ!) Νικόλαον Κ. Χάκιν (καί τό δικό σου παρήμυθό πολύ μεγάλο κί ή μετάφραση έχι τόσο λογοτε- χνική!) Ναυτοπράομοιοιον (έκρά- τησα σημείωση!) Κρητικόν Άέρα (μά κί έγώ έλπιζω ότι αὐτά περά- σανε και δέν θά ξαναρθοῦν μή στενοχωριέται κανί μη ή λυπάσαι!) 'Υμνον τής Δευτεριάς (χαίρω πολ- λο αλληλογραφεῖς με τόσο καλά παι- διά: έστειαλα: μόνο τό παιδικό Πνεύμα σου δέν είναι παιδικό!) Δυσχερετην Χαράν (σέ περιμένω τό φευδώνιμό σου θά τό βρῆς έλεύ- θερα, άν τό ανανεώσης: ές τότε τίς ποῦ λέξ;) 'Ονειροπόλο Βλέμμα (άφοῦ τό φυλλάδιο έχει τόρα τή διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ σου, χρω- στίδον νά σοῦ τό φέρουν στό σπίτι, κί' έχι νά τή ρίχνουν στή θυρίδα τοῦ μαρμαῦ έπως πρῶτα: πρέπει νά- ναφερῆς στή διεύθυνση τοῦ ταχυ- δραμείου και νά πῆς ότι γι' αὐτό πλήρωσε κί άλλες ταινία, γιά νά λαβάρης τό φύλλο στό σπίτι σου γρηγορώτερα!) Μεταγωγικόν Καλλιτέχνην (εὐχαριστώ πολύ γιά τήν ανανέωση τής συνδρομής σου: φαντάζομαι τί φρατί ποῦ θά ήταν αὐτή ή έκδρομή;) είμαι εὐτυχής ποῦ «σοῦ δίνω τίς καλύτερες φράς» και σέ ξεκουράζω μετὰ τή τόσα μαθη- ματα!) Μικρὴν Άμαζόνα (έλαβα, εὐχαριστώ, έστειαλα: ω; πολύ καλά θυμάμαι τή μαρμά σου, τήν παλιά μου 'Ανθοῦσα Νεότητα: πολλά χαιρετίσματα!) Κουανομόδον (χαί- ρω ποῦ θά μοῦ γράφης τακτικά κί εὐχαριστῶ γιά τήν ανανέωση!) 'Αστραπόβρογο (έστειαλα: μέ γιά τό καινούργιο σχολείο και καλές προόδους φαντάζομαι τί έσπάρθη- μα θά κάμης μέτα στους νέους συμ- μαθητές!) 'Οδάσιαν (και γιάτι δέν θά προσέθετες; μοῦ φαίνεται πῶς έ- χεις όλα τά προσόντα ναί, έστειαλε μου τήν έκθεση σου: πολύ εὐχαρίστως θά τή διαβάσω!) Θουκυδίδην (εὐ- χαριστώ πολύ ποῦ θά μοῦ έγγρά-

φης μαζί και δυό φίλους σου: σάς περιμένω. Ντίον Δόρυετην (δέν βλέπω τό λόγο νάλλάξης φευδι- σμῶς: ένα κομμάτι μοραῖ νά μιν εἶναι: έξαιρετικά πρωτότυπο, άλλ' αὐτό δέν έμποδίζει νά είναι καλο- γραμμένο, στρατό, λογικό, φρατί!) Μικρομέγαλην (είδες; γιά νάσοι Διαπασοπούλα και γιά νά γνωρί- σης: έδώ τόσα Διαπασοπούλα, δέν κατάλαβες σχεδόν έξαιτικά και μόν- ξιά: γιά τή Νεοελληνική Λογοτε- χνία νά πάρης μία έπιτομή τής 'Ι- στορίας τής ποῦ έβγαλε τελευταία ο κ. 'Ηλ. Βουτεριδής: βρισκεται σ' όλα τά βιβλιοπωλεία!) Ροδάν- θην είδα τί άρτα γιορτάσθηκε ή 'Εκατοντατηρίδα στήν πατρίδα τοῦ Σολωμοῦ: χαίρω ποῦ θά γράφης φρατα τακτικά: φρατί τό σημερινό ποιήμα σου, στό μέτρο των Ψδών τοῦ Κάλβου ποῦ είναι και δύσκο- λο κί άσυνήθιστο!) Βιολέτταν (και οι δυό πρέπει νάγαι καλοί: ο καλές συγγραφεῖς κατασπρέφεται από έ- ναν κακό μεταφραστή, άλλα κί ο καλύτερος μεταφραστής δέν μοραῖ νά αώση έναν κακό συγγραφέα: στείλε, άν θέλεις, και χωριστά γιά τόν Διαγ. Καλλιγραφία: άλλα δέν είναι καλύτερα μαζί;) 'Εσσην Δρό- σον (εὐχαριστώ γιά τά τόσο καλά κί φρατα λόγια: λυποῦμαι μόνο ποῦ έλαβα τό γράμμα σου άφοῦ εξαν- τλήθηκε ο χῶρος...) 'Αερόμηνν Φοβητοῦσαν (τά έλαβα όλα: εὐ- χαριστώ πολύ γιά τήν ανανέωση και τίς εἰχές!) 'Ανεμόνην τοῦ Βουνοῦ (φωτογραφία έλαβα: πάντα δεομίδες λυσοχαρτοῦ έστειαλα: τί φρατί τό γραμματικό σου!) Δινοῦ- λαον (ο' ενέγραφα κί έχοι στή διά- θεσή σου δραχ. 75.) Γαβριάν (έ- στειαλα.)

Εἰς δόσας έπιστολάς έλαβα μετὰ τήν 25 Νοεμβρίου, θάπαντήσω τίς έρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 744. Δεξιόγρως Προῦτα μ' άργεια, μυθική Βασιλοπούλα παίρνεις. Που πληθός τήν άκολουθεῖ... Κι' άπ' τή ζωή τοῦ 'Ηρακλή Γνωστό πρόσωπο φέρνεις. Νέμεσις
745. Στοιχειόγρως Πρωτεύουσα τρανή 'ναι και με- [γάλη] Τῆς βάζω κί' άλλο γράμμα γιά [κσφάλι] Και καταντά - τί χάλι! - στο [παχνί], 'Οχι καν ζωο, άλλ' άλλη τροφή. Ασόλα
746. Μεταγραμματισμός. Από τήν κυψέλη, Στο νερό νά μπῆ Κί' έπειτα στή σκάρα, Ένα μόνο θέλει: Νά τοῦ άλλαχθῆ! 'Η - πῶς τή λέν; - ή κάρα. Σμυρνιακάτι

747. Αίνιγμα 'Εγώ γνωρίζω δυό άδερφές Που τίς άκούω τόσο, 'Όστε άν δέν θέλουν, τίποτα Δέν εμποροῦ νά δώσω. 'Αλλά κί' εκείνες μ' άγκισθόν, Με νεύουν με χτενίζουν, Και κάθε κεραποίηση Κί' οι δυό τους μοῦ χαρίζουν. Διαπυνοφουσα

748. Γωνία + * * * * = Προφήτη; * + * * * = Νῆσος * * + * * = Κάποια γάτα * + * * * = Ζῶον νεαρόν + * * * * = Πτηνόν τιδροβιον Οι σταυροί καθέτως 'Αγγο- ναυτής. Πέτρος Ριονακί

749. Κρυπτογραμματικόν 123456781 = 'Ηρω: τ. 'Επαναστ. 2781 = 'Αρχ. θεός 327481 = Πρῶς γράφην 426751 = Κρασιφόρον 45651 = Άντωνμια 61 = Ζῶον * 781151 = 'Αρχ. βασιλεὺς 8851 = Φυσικόν φατιόμενον Τσικωνιάς

750. 'Αριθμητική διά λέξεων Μέρος τοῦ ένδύματος - μέλος τοῦ σώματος = είδος νεύρου + (έχ- θυρόκον αίσθημα - άντωνυμία =) νοῦα + (Χώρα τής 'Ελλάδος =) δρωκοτικόν = δρωκοτικόν 'Αδροισμα ύπολοιπίων: Θηβαία βασιλοπάις. Αυξέχαρτο

751-755. Μαγική Συλλαβή Τῆ άνταλλαγή μιάς συλλαβής έκάστης: τῶν κάτωθι λέξεων διά μιά: άλλης, πάντοτε τής αὐτῆς; νά σχηματισθοῦν ένα αναγμα- ματισμοῦ άλλα τόσαι λέξεις: 'Εθμυλος, έμπερς, όνος, άγροῖ- κος, έφρετόν. Πιτσιρικος

756. Φωνηεντόλιπον και 'Ελ- λιπσοσύμφωνον εκ Διπλῆς 'Αερο- σιχίδος Τά μὲν άρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου: * * * * *

τά δέ δευτέρα γράμματα 'Ελλι- ποσύμφωνον τοῦ τύπου: * * * * * τῶν όποίων ζητεῖται ή άνάγνω- σις: 1, Αδτοκράτωρ τής Ρώμης; 2, Βασιλεὺς τής Κρήτης; 3, Νῆσος τοῦ Αιγαίου; 4, 'Απόστολος; 5, 'Ομιλος ήθοποίων. Νίκη Δέξω

757-759. 'Ομοιόμορφα Φω- νηεντόλιπα Α. Εἰς αὐτό τό σύμφωνον θά προ- στεθοῦν όπασδήποτε από πέντε φωνήεντα, ώστε νά σχηματισθοῦν τρεῖς λέξεις, από έξ γράμματα έκάστη, σημαίνουσαι: 1, Μέρος τής σκηνης θεάτρου; 2, 'Ονομα γυναικειον κοινόν; 3, 'Αρχαίον δικαστήριον. 'Ηρώ

760. Γρίφος 0ς 0ς 0ς 1 00 1 Πς 0ς 0ς 0ς X

Καστανή Ναραίδα Τέλος τοῦ 251ου Διαγωνισμοῦ 'Από τό έρχόμενον άρχίζει νέος.

ΑΥΣΕΙΣ τῶν Πενυμ. 'Ασση. τῶν φιλ. 33 512. 'Υπεριών (υπέρο, ίον). - 513. Σιδόν (σύ, δών). - 514. Πά- τμος άτμός. - 515. 'Ο 'Αμφό- σιος; ή άμβροσία. - 516. Π Α Ν Α 517. ΛΟΥ. ΔΟΒΙΚΟΣ (δῆρις, δλικός, δούλος, Βό- λος, ύπερ, κί- βος, Σόλοι). - 518-522. Διά τοῦ Ν: κυκλών, άνια, κί- κνος, ναρία, νοσός. - 523. AP- TEMIS - TYRANNA (ΑΙΤιατι- κή, ΡοΥμανία, ΤυΡός; 'ΕΛΛα- φος; ΜόΝαχον, ΤόΝιον; ΣΙΛα- γών). - 524. 'Εκλύθης ο' τέντις- ρις και βρῆκε τό κανάκι - 525. 'Εξίς δευτέρα φύσις (έξ ις, δαῖ- τς, rap τις ις.) - 526. Paurvreté n'est pas vice.

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- Διά 1 έω; 1 Ο τό πολυ λέξεις με άλλα στοιχεια δρ: 6, τό έλάχιστον τιμήμα. Πέ- ρον τῶν 10 λέξεων 80 λεπτά ή λέξίς, με παρκα δέ στοιχεια λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ: 1 'Ο χωριστός στίχος δρ: 3. Οί μη συνδρομηταί κληρονοῦν τό διπλά. 'Η προληπτική είναι άπαραίτητη. /Α' - 873
Ε λπίξουσε Νεότης, ποιή ή Δίσις σου: Μικρὴ 'Εδύσασιν, νά περιμένω από- μη: 'Ανταλλάξου τετραδιάκιμα (Α' - 728). ΓΑΒΡΙΑΣ /Α' - 874
Ν τέρπαι, ποῦ θάθελο νά άλληλογρα- φοῦσαμε. Δίσις (Α - 396), θέλμα, κλοῦς, τί γινήκατε. 'Ονειροπόλο Βλέμμα /Α' - 875
Α ντάλλάξω Μ. Μυστικά και κάποτε το- πίων με-θλου-ες. Δίσις: Κούβαν Πρῶκος, Αιγιήτου 2. 'Αθῆνας. Χρυσοσκηνή /Α' - 876
Α λλληλογραφῶ με Διαπασοπούλα ήλιεας Α ένω τῶν 17 ετών. Δίσις: Καίτη Βια- νέλλη, Φιλίππου 12. Σάθη. 'Εκδρη /Α' - 877
Π αλιε συνάδελφε, Σμεπτικῶν, με- γάλη ή χαρά μου ποῦ σέ ξαναβρίσκω. 'Ανερος ήποτισμοῦ φουδοῦ τότε και τό- ρα όλα έβρισαν πεῖζ! 'Εμεινε μία πλατο- νική άνάμνηση και είναι τόσο δύσκολο νά ζῆ κανείς μ' αὐτήν! Δέν άλλῶν οι κληρο- νομίζω. 'Αλλοτε μονάχα ο' άσους κί' έ- γεινε Αρονωβάλλο: 'Από ήπότα κατα- τῆσαμε πολιτῆροι... ΓΟΡΓΙΟΣ ΒΕΣΙΜΟΣ /Α' - 878
Η άπκαρίτητος δι' έλους όμμερον ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΑΛΣΣΖΑ με μέθοδον ήρωϊκην, σύντομος και όμο- ρφως, Πιπίνου 5 Α. Ατῆσις 'Αγγελοπού- λου, δόδος Πατριώτου. 'Εξήκρια διά τῶς φωνητριάς και τοῦς φωνητάς. /Α' - 879
Τ ριστής τής Φιλολογίας ζητεῖ παρα- δόσεις έξ έλιων τῶν τάξεων τοῦ Γυ- μνασίου. Δεῦτερα προστά: 'Απειθύντων: Α. 'Αντιούλατον, Σωκράτους 75. 'Αθῆνας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, 'Αθήνα.